

Bemerkelsesverdig er det også at to temmelig like fluer ofte har helt forskjellig drepeevne, selv om de sitter på samme fluerigg. Som et illustrerende eksempel nevner jeg fluene Silver Zulu og Black Palmer. Disse to ligner hverandre på en prikk, med undtagelse av at Zulu-fluen har en ganske liten rød ullstjert.

Med hensyn til fluestørrelsen er meningene svært delte. Noen sier at storfisken vil ha svære mønstre, andre sier omvendt. Dette er selvfølgelig avhengig av vannets næringsforhold, da storfisken i et næringsfattig vann mer enn gjerne propper i sig store fluekropper, mens den, hvis vedkommende vann ellers kan by den tilstrekkelig næring, likeså godt tar en liten flue som en lekkerbiskken, eller om man vil, dessert. Imidlertid er de «lærde» uenige i de fleste av ovennevnte spørsmål. — Men uff, nu går bålet ut og det blir bitende kaldt.

Snart høres en jevn snorken. Ilden blafrer op litt nu og da. En frisk morgenbris begynner å feie bort tåken på elven, som rinner så fredelig, muntert småpratende med sig selv. Så ligger da to unge, håpefulle spirer og drømmer om sportsfiskets utallige mysterier, mens de siste etternølere av mygg trofast passer sitt arbeide.

Carl Collin-Hansen.

MED HEST OG KJERRE TI MIL OVER VEILØST FJELL

AV KAPTEIN HANS HIORTH

Vi militære har på utmarsjene våre en fordel som våre civile kolleger, fotturistene, mangler: Vi bærer hus og «seng» på ryggen. Om huset er luftig og sengen spartansk, så blir vi til gjengjeld helt uavhengig av kvarterer, hoteller, bilruter og jernbaner. Vi finner hus under hver busk, kan gå så langt eller så kort som vi ønsker, vi blir helt fri i rutevalget.

Derfor kommer vi ofte tvers på de vanlige ferdselsveier, og gjør derfor også ofte den opdagelse, at en trakts verdi som turistland ikke alltid er proporsjonal med den reklame turistbyråene setter i sving for trakten eller den mengde gammelt matpapir og tomflasker som en kan finne på de vakreste utsiktspunktene i trakten.

Sommeren 1927 skulde Underoffisersskolen i Trondhjem fra Hegra i Stjørdalen til Reitan i Ålen. Vi skulde dessuten det året ha kjøreevelser i ulendt mark med en ny kjerretype vi hadde fått. Naturlig blev det da å henlegge kjøreevelsene til Reitanmarsjen, og velge en rute for denne tvers på det øst-trøndiske veinett.

Ruten er avlagt på kartskissen fig. 1. Den går som en vil se fra Hegra over Ytteråsvatnet til Sonas dalføre. Derfra over til Garbergelva (Øyelva), langs denne til 1. Kvern fjellvatn. Så langs fylkesgrensen til Lødølja og videre til Ås i Tydalen. Fra Tydalen nyttet vi delvis vei til Riasten og Reitan.

At vi som kjørekarer hadde mange opplevelser med kjerrer som veltet, hester som blev stikkende i de verste myrhullene, brudd på fjærer og skjeker, sier sig selv. Og at vi vant verdifulle erfaringer om veiuttakning, elveoverganger, kjøring på

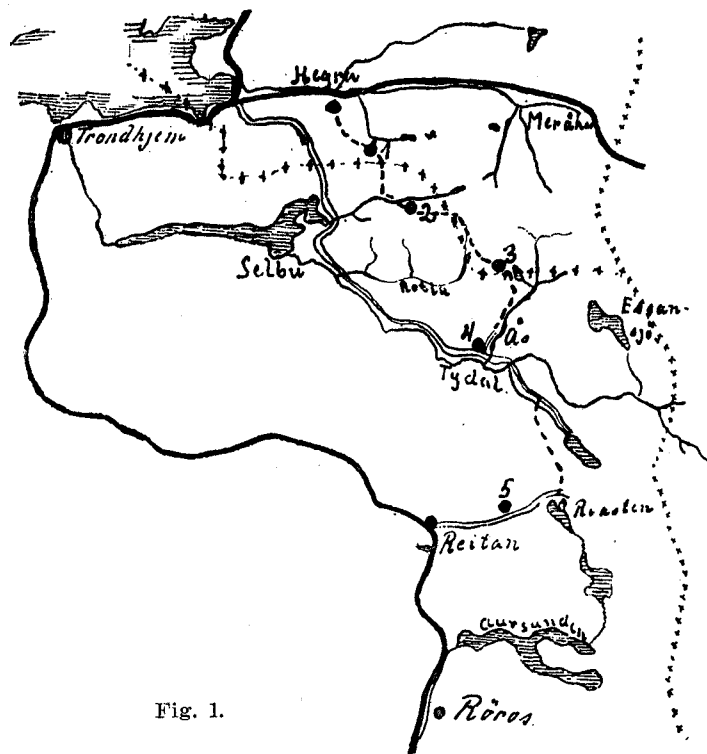

Fig. 1.

skråberg og trugekjøring på myr, var også bare hvad en kunde vente. Men jeg skal ved denne anledning ikke feste mig ved disse fagmessige ting.

La mig istedet fortelle noen småting fra turen som kan karakterisere denne trakten som turistland. Turen gikk jo forbi Trondhjems Turistforenings vordende hytte, Kvittytan.

Enhver som nu vil besøke Kvittytan, bør velge sig en tørr sommer og strålende vær — slik som vi gjorde. Ialt gikk vi 12 ganger over elv uten bru. Elvene er små i tørrsømere. Men som andre snaufjellselver eser de op for det minste regnskyll. Da kan både Øyelva og Lødølja og flere av de mindre vassdragene bli vanskelige å komme over.

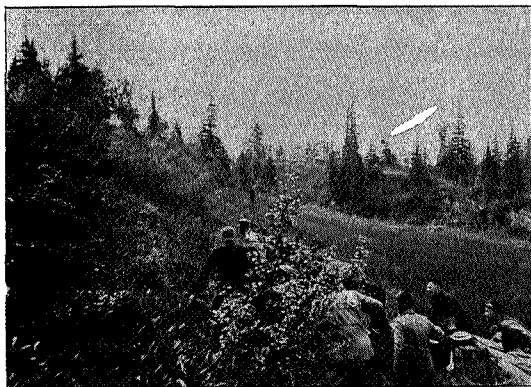
Stol heller ikke på de gode stier som fins på rektangelkartene. De forteller nemlig bare om de veier som fantes for 60—70

år siden, den gangen da kartene blev tatt op. Dengang var seterlivet i full blomstring, enkelte av de mange skjerp og gruver som disse trakter er så rike på, var i drift, og selbyggen hugget ennå dengang kvernstein ut av steinbrottene omkring Kvittytan. Nu ligger fjellet øde og forlatt, mer øde enn noe annet fjell jeg har gått over i Trøndelagen. På en og annen seterstøl fins ennå buskap en kort tid av sommeren. Men oftest er stølene borte. Noen råtne stokker på hustufta eller bare en grønn voll omkring det sted hvor stølen stod, er de eneste minner om fordums herlighet. Fjellet er atter overlatt dets gamle eiere, samene. Noen sauflokker kan en støte på. En og annen fisker kan slenge omkring med stang og ryggsekk langs de fiskerike elver og vatn. Men ellers er trakten ren og uberørt.

Nettop denne uberørthet gir trakten verdi. Det er jo et helt enestående tilfelle at et område 5—10 mil fra en større by, med jernbane og bil på begge sider, kan være så lite trafikkert. (De to privathytter som noen byfolk har satt op i Øydalen forstyrrer ikke idyllen).

Midt i området ligger Kvittytan, ennå en ubebodd steinhytte, som ligger ved St. Kvern fjellvatn — et varsel om den turisttrafikk som sikkert vil komme, når foreningens «budgettmessige hensyn» tillater opprettelse av en stasjon i trakten. Er det formastelig av et foreningsmedlem å ønske at budgettet fremdeles i mange år må bli stramt med hensyn til Kvittytan? Slik at vi som er glad i fjellet som en del av den uberørte natur ennå kan ha et område helt for oss selv — uten opstaking, uten bruer, uten menneskeverk — ja endog uten $\frac{1}{4}$ øll i kvarteret.

Hester og folk strevet første marsjdag opover mot Øvstikammen, tunglendt og bratt, til 600 meters høgd over havet. Skal vi sette to hester for kjerra og gjøre to vendinger? Eller greier gampen det når en 8—10 mann skyver på? — Vi forsøker siste metoden for å vinne tid. Jo, det går. Meter for meter, hesten langflat i trekket, kraftige armer tett omkring karmen, føttene fast i berget, jubel og skrål som ved dragkamp jonsokkveld på moen. Vi vinner op, over siste kneika, og vi ser vidda for oss. For et syn! Sonvatna i en diger gryte øst for oss. Finn-

Opover mot Øvstikammen....

kleppfjell, Røshaugen og Skarvan omkring. Slott i grått, brunt og grønt med en og annen trassig snøklatt i solspillet.

— — — — —

Annen marsjdag. En lang myrhals nord for Nyvollen, uråd å komme omkring. Skal vi stole på den gamle regel, at der myra bærer

kar uten truger, der bærer den hest med? — Men det er trekket om å gjøre. Trekkende hest trår lettere igjennem, og vi har forregnet oss før på bæreevnen i myrene. Går hesten igjennem på denne søkkmyra, bær det ende til botn, og det blir uråd å få dyret op igjen. «Spenn fra! 8 mann trekk kjerra over i trekkaug! 1 mann før laushesten!» — Det gikk. Atter fast mark under føttene noen hundre meter fremover. — Hva blir neste vanskelighet?

Rekognosøren melder: «Vi må over Øyelva. Vi har vasset over ved de sandøyene der. Jamn boten. Vatnet gikk oss bare til livet. Baga-sjen kan ligge på». Men det gjelder å komme uti. Elvemelen er bratt og hestene har liten lyst til slik brått å juppe på elva. «Fram med spadene, skrå av elvemelen!» Nu

«8 mann trekk kjerra over i trekkaug!»

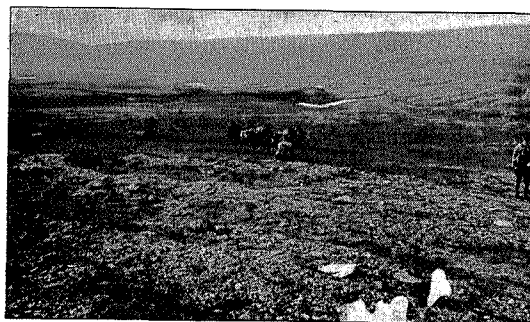
går det. Men hvad er det? Det ene hjulet skjærer igjenem. Kjerra inntar en betenkelig skråstilling. Kusken hiver sig over på høyeste kanten. Balansekjøring på ett hjul. Men det glir over. Vi har greid den første vanskelige elveovergang, om enn med mye strev. — —

Klokken blir 22. Det tar til å mørkne. Vi skal fram til Liavollen ikveld, men det er ennu 5 km. igjen. Og vanskelig er det å se papirstrimlene som rekognosørene har merket ut veien med. Vi mister merkene, må spre oss for å finne dem igjen. På et kvarter er det gjort, men vi må over den dype bekkedalen, og det går ikke i dette dårlige lyset. Vi må bivakere, hvor vi er, og fortsette imorgen.

Tredje marsjdag. Søndag og vidunderlig vær. Vi er nådd op i øverste Rotladalen. Her er helt snaut. Litt viekratt og dvergbjørk, ellers bare brun myr, blinkende tjønn og grå berg over endeløse vidder. I syd hever Fongen og Fongeskafte sig. Myra er blitt grunnere. Hestene trekker lettere, fjellmarka er jamn og plan og det er lett å kjøre. Gutta begynner å tenke på fiskesakene i hvilene. Vi er 800 meter over havet og slår leir på Aspåsvollen. Derfra bærer det atter ned mot Tydal.

Over Øyelva.

Oppe i øverste Rotladalen.

Over breene opunder Lauv-vola.

Fjerde marsjdag. Over Selbyggliene, helt innunder Lauv-vola. Et herlig utsyn mot vest til Fongen og Ruten. Vi er oppe i det vildeste og mest storlagne fjellparti i Trøndelagens østli-

ge fjellmark. Her ligger ennu snøen i begynnelsen av august i store breer, som det heldigvis er lett å kjøre over.

Vi når etter tre dages marsj over veiløst fjell til kjørevei ved Gamalvollsjøen. Vei! For en herlig oppfinnelse, for en kraftbesparelse! Hestene vrinsker tilfreds, og kjerrerne triller så velnøgde bortover sandveien. Kuskene setter sig opi. De skrever fornøid i trygg bredhet på kuskebukken. Hvad mon de tenker på? Er det undring over at der i Norges storting fins representanter som vil spare på veibudgettet?

Hans Hiorth.

EN BESTIGNING AV STORE TROLLTIND

AV ERLING BIRKELAND

Plask, plask, sa det hver dag, og ferien stod for døren. Alle som den uken skulde avsted, og vi to «travere» med dem, så sig fortvilt på den grå tåkevegg som ikke gav blick lenger enn bort til Sekken.

I allslags vær travet vi omkring i Romsdals- og Sunnmørsfjellene og bestemte oss for å avslutte ferieturen med en bestigning av Trolltindene.

Vi kom ned til Marstein fra «Mannen» (en enslig nål oppe i fjellet overfor Horgheim) i øsende regnvær, og det så således ikke lyst ut for vår planlagte tur. Allikevel tok vi ned til gården Nora, som er vår stasjon når vi bestiger Trolltindene fra den kant. Her blev vi som alltid godt mottatt og fikk komplett vår varebeholdning, som var skrumpet sterkt inn, og neste morgen startet vi i strålende solskin og fikk de beste ønsker med på veien. Uvant med solskin og varme blev vi snart late, og med våre tilsammen 40 kilos pakninger blev bestigningen oppover Norafjellet den dag en seig tørn. Det tok 5 timer frem til «frokostplassen», en strekning som ellers tar ca. 2 timer. Frokostplassen er en liten grønn slette i 1200 meters høide ved foten av Adelsbreen, omgitt av store urer. En liten elv slynger sig omkring, og det er således en ideell teltplass med glimrende utsikt. I øst Vengetindene og Romsdalshorn, i syd på den annen side av Adelsbreen Trolltindene med Nordklørne mot vest, nordover dypt under oss slynger Rauma sig gjennom Romsdalen.

Betraktninger måtte vi la henstå til senere, for å gå igang med reisning av teltet og matlagning. Snart stod teltet reist og middagsmaten putret over primusen. Å, hvor vi nød seikaker,